

HỒI 12

THẠCH ĐỘNG KHAI HUYỀN QUAN

Cả đạo nhân mù tuy mắt không nhìn thấy gì, nhưng bằng vào thính giác lão cũng biết được diễn biến trước mắt, dù không nhìn thấy gì nhưng lão cũng kinh hãi ngẩn người.

Lăng Phong công tử mặt mày thất sắc, miệng lẩm bẩm:

- Cái gì? Thật là... thật là...

Nhưng đến lúc này trên người Mộ Dung Hồng không còn chút vải che thân, chàng cũng không biết phải làm sao hơn, chỉ giậm chân thờ dài.

Triển Bạch đang lao đảo đi bỗng nghe sau lưng ồn ào vội quay đầu nhìn lại, toàn thân lỏa lồ của Mộ Dung Hồng hiện ra trước mặt, một vẻ đẹp thuần khiết, thánh thiện khiến chàng cũng ngẩn người há hốc mồm nhìn.

- Ta không cần các người xen vào việc của ta. Ta yêu chàng!

Khi trên người nàng không còn gì để mà xé mà ném nữa, nàng bắt đầu gỡ bỏ trâm cài lược giắt, rồi hoa tai, vòng cổ đến cả vòng ngọc đeo tay cùng tháo nốt. Tất cả những đồ trang sức đều được cởi bỏ hết, chỉ có mái tóc mây óng ả thả dài trên ngực, gió nhẹ thổi qua tóc mây tung bay, nàng trở về với vẻ thuần mỹ nguyên sơ của con người.

Triển Bạch nhìn nàng, lòng không vương chút tà ý. Cảnh vật mà chàng được thưởng thức ấy vô cùng thanh khiết, núi rừng tịch mịch, dưới chân là thảm cỏ xanh mướt, trên đầu mây trắng nhờn nhờ, trên thảm cỏ xanh, một tiên nữ với vẻ đẹp thánh thiện nguyên sơ đang thong dong cất bước, đây không phải là cảnh thần tiên sao?

Trong tâm trí chàng bỗng nảy sinh một ý tưởng, lẽ ra con người phải nên như vậy, giữa thiên nhiên tươi đẹp con người nên sống bằng một tâm linh thiện lương nhất, trong một thân thể thuần mỹ không trang sức, không che giấu.

Và chàng cũng tự động cởi bỏ áo quần của mình, nhưng khi chàng vừa trút bỏ hết áo thì Mộ Dung Hồng đã nhào đến vùi đầu vào bộ ngực rộng lớn rắn chắc của chàng.

Một lần nữa hai thân thể lại áp chặt vào nhau, da thịt, hơi thở hòa quyện làm một.

Đối với hai người thế gian này ngoài hai người ra không còn bất kỳ thứ gì đáng để lưu ý nữa.

Chỉ có những người còn lại ở hiện trường là kinh hãi thất thần, những gì mà họ được mục kích thật không thể nào tưởng tượng nổi là nó có thể xảy ra, giá

như có ai kể lại chắc không thể tin được. Trong đó đặc biệt là Chương Sĩ Bằng thấy khó xử nhất, lão không sao tưởng tượng nổi Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của lão lại gây ra cái kết cục thế này.

Bỗng có tiếng hừ lạnh:

- Hừ! Đúng là đồ vô dụng! Còn chưa bắt nó đem. Đê ở đây càng làm xấu mặt ta.

Tiếp đó là tiếng nữ nhân kêu lên thất thanh:

- Hồng nhi! Hồng nhi!

Tiểu sau nữa là tiếng bước chân dồn dập. Triển Bạch giật mình tỉnh khỏi cơn mê ngẩng đầu lên đã thấy trước mắt xuất hiện mấy chục người.

Mấy chục người ấy đứng xếp hàng sau lưng một người sắc diện hoa quý, tuổi quá ngũ tuần, thân hình tráng kiện, sắc mặt hồng hào. Chỉ cần nhìn chiếc trường bào lấp lánh ánh bạc, mắt hồ mày tằm, mặt vuông miệng lớn, tóc mai chải ngược về phía sau đỉnh đầu điểm vài sợi bạc, song mục lông lánh thần quang không giận mà oai cũng đủ thấy lão là người ở trên vạn người.

Đứng sóng vai với lão nhân là mỹ phụ nhân đã cứu chàng hôm nào. Vậy ra lão nhân này đúng là Trích tinh thủ Mộ Dung Hàm chứ không sai.

Mấy chục người theo sau lão nhân tuy mập ốm cao thấp không đều nhau nhưng ai nấy đều thần khí đầy đủ thân hình vạm vỡ, đủ biết số này toàn là kỳ nhân đệ tử của tam sơn ngũ nhạc, đám người như quần tinh ung nguyệt, theo sau phu phụ Mộ Dung Hàm.

Ngay trong lúc Triển Bạch đang kinh ngạc nhìn số người vừa xuất hiện thì có bốn nữ tì đã cởi áo ngoài choàng lấy thân hình Mộ Dung Hồng xong dìu nàng đi ra.

Mộ Dung Hồng liếc mắt nhìn Mộ Dung Hàm một cái rồi vờn bước đi, miệng không ngớt lẩm bẩm những lời bất mãn.

Mộ Dung Hàm lại lạnh lùng ra lệnh:

- Ném cho hần một chiếc áo rồi bảo hần theo ta về sơn trang.

Một tên võ sĩ lập tức cởi áo ngoài ném cho Triển Bạch.. Lúc này thần trí Triển Bạch đã hoàn toàn tỉnh hẳn, chàng chợt nhớ lại tòa cột tòa hồn Thiên Phật Quyền, nhìn thấy quyền sách còn nằm lẫn lóc trên đất, may mà trước biến cố này không ai còn tâm trí đâu mà lưu ý tới một quyền sách màu sắc tựa như một quyển họa thư của trẻ con.

Mộ Dung Hàm lập tức quay người dắt đám tùy tùng đi trước. Triển Bạch thừa cơ không ai để ý nhặt Thiên Phật Quyền nhét vào ngực áo.

Triển Bạch vốn không muốn dễ dàng phục tùng đối phương như vậy nhưng thế địch quá mạnh, bất kỳ một cao thủ nào trong bọn họ chàng cũng không địch

nổi, hơn nữa trong Mộ Dung sơn trang còn có mỹ phụ, còn Lôi đại thúc, Uyển Nhi chắc họ không dễ dàng phải bị ngược đãi. Thế là chàng quyết định đi theo họ.

Vừa đi chàng vừa nhìn ngắm sau lưng Mộ Dung Hàm xem Trích tinh thủ, lãnh tụ võ lâm Bắc ngũ tinh có chỗ nào đặc biệt hơn người.

Sau lưng Mộ Dung Hàm hàng mấy chục người đi nhưng vẫn không che khuất được dáng vẻ uy nghi của lão. Đặc biệt là chiếc trường bào của lão không biết may bằng chất liệu gì mà lấp lánh dưới ánh dương quang trông rất lạ mắt. Chàng nhìn sang những người khác, ai ai cũng mặc y phục rất hoa lệ nhưng tuyệt nhiên chẳng có được thứ áo đặc dị như của lão Bồng một tia sáng thoáng qua trong óc, chất liệu dễ may trường bào của lão trông rất giống với mảnh vải trong chiếc túi, một trong những di vật phụ thân chàng để lại.

Phát hiện vô tình này làm chàng choáng váng như nghe sét đánh ngang tai.

Nhưng chàng cố trấn tĩnh lại, phụ thân trước lúc lâm chung có giao cho chàng chiếc túi vải trong đó có mảnh vải chất liệu rất đặc biệt mà lại như được xé ra từ một chiếc áo.

Hay Mộ Dung Hàm chính là hung thủ giết chết phụ thân? Cho dù lão không phải là nguyên hung thì ít ra đây cũng là một đầu mối rất quan trọng.

Triển Bạch lòng ngổn ngang những suy nghĩ cảm cú đi theo đoàn người, chùng nhìn lại thì thấy đã về đến sơn trang nhưng Mộ Dung Hàm chẳng buồn hỏi han gì đến chàng, chỉ ra lệnh giam chàng vào thạch lao.

Lúc vừa mới bị giam vào thạch lao Triển Bạch cũng bồn chồn không an, nhưng sau nghĩ lại chắc Lôi đại thúc sẽ không để mình bị hại, nên chàng yên tâm, nhân cơ hội này tiếp tục diễn luyện võ công ghi trong Thiên Phật Quyên.

Mộ Dung Hàm lãnh tụ võ lâm Bắc ngũ tinh, vốn người vô cùng điềm tĩnh, xưa nay hỉ nộ ái lạc đều không lộ ra ngoài mặt. Nhưng lần này thì lão đã nổi trận lôi đình, đại tiểu thư nhà Mộ Dung trước mặt bao nhiêu người mà không có chút vải che thân.

Việc này truyền ra giang hồ, lão còn mặt mũi nào nhìn võ lâm đồng đạo?

Trong một gian mật thất nằm sâu trong nội viện, Mộ Dung Hàm cùng phu nhân đang nghiêm khắc hỏi Mộ Dung Hồng?

- Tại sao lại không biết xấu hổ đến như vậy?.

Nhưng Mộ Dung Hồng chỉ một mực khóc lóc, chẳng buồn đáp lời phụ thân.

Việc này càng làm động nộ hỏa Mộ Dung Hàm. "Rầm!" một tiếng, chiếc kỹ tử đàn mộc nát vụn dưới chưởng, đứng phắt dậy với tay lấy thanh đoản kiếm treo trên vách.

"Xoảng!" một tiếng ném xuống trước mặt Mộ Dung Hồng, nghiêng răng gầm gừ - Người chết đi cho rảnh nợ! Người còn sống ngày nào là còn xấu mặt ta ngày đó.

Dứt lời hùng hổ đi ra.

Mộ Dung Hồng ngẩng mặt nhìn lên thấy phụ thân đã đi ra, không chút do dự nhặt lấy thanh đoản kiếm đưa lên cổ.

Mộ Dung phu nhân nhanh như cắt đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay Mộ Dung Hồng, dang tay ôm lấy nàng dịu giọng:

- Hồng nhi, không nên dại như vậy! Phụ thân con nhất thời nóng giận mới nói như vậy thôi, qua vài ngày thì mọi chuyện sẽ qua.

Mộ Dung Hồng chỉ kêu được một tiếng "Mẫu thân", rồi gục đầu vào vai mẫu thân khóc tâm tức.

Trích tinh thủ hùng hổ đi ra khỏi mật thất thẳng đến biệt viện phía đông tìm nhi tử Mộ Dung Thanh. Tiểu đồng giữ cửa hơi chậm chân một chút lão đã phi cước.

Rầm!

Cánh cửa nát vụn, gỗ bay tung tóe, khiến bọn gia nhân run lấy bầy tên nào tên nấy đồng nép mình tránh tia nhìn của lão gia.

Không biết là may hay rủi, Lăng Phong công tử lại không có ở trong phòng càng khiến nộ hỏa Mộ Dung Hàm bốc cao, hàng loạt tiếng loang xoảng vang lên, tất cả các đồ sứ cổ trong phòng đều văng xuống đất bể nát.

- Công tử ở đâu?

Tiếng quát của Mộ Dung Hàm càng làm cho đám gia nhân hồn phi phách tán, không ai dám lên tiếng trả lời - Các ngươi câm hết rồi sao?

Cuối cùng cũng có một tên gia đình bạo gan đáp:

- Bẩm lão gia! Công tử ở trước tiền sảnh.

Mộ Dung Hàm hừ một tiếng rồi phát tay áo đi khỏi biệt viện Lăng Phong công tử.

Đến lúc này đám gia nhân mới dám thở mạnh, đồng thời tạ Ôn trời đất chúng vừa mới nhặt lại được cái mạng của chính chúng.

Mộ Dung Hàm đang lúc nộ hỏa thiêu đốt tâm can, ra khỏi biệt viện Lăng Phong công tử lập tức xăm xăm đi về phía tiền viện. Trời đã tối hẳn, các phòng trong sơn trang bắt đầu có ánh đèn.

Bỗng có ba bóng người thoáng qua một cái rồi mất hút giữa các khóm hoa.

- Kẻ nào?

Thân hình Mộ Dung Hàm như một làn khói nhạt lướt qua, khi thân hình lão chạm đất thì đã chắn ngang trước mặt ba dạ hành khách, tay tên nào tên nấy đều lăm lăm trường kiếm.

Nhìn thấy dáng dấp ba dạ hành khách xem ra cũng là cao thủ trong giang hồ, có điều đáng ngạc nhiên là kẻ nào lại lớn mật đến độ đang đêm mang kiếm hoành hành trong Mộ Dung sơn trang. Mộ Dung Hàm tuy nộ hỏa đang đốt tâm can, nhưng trước mặt các nhân vật giang hồ, lão cũng phải giữ thân phận, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Bằng hữu phương nào? Đang đêm đến viếng bản trang có điều chi chỉ giáo?

Một trong ba người lạnh lùng lên tiếng:

- Đã đến viếng quý trang vào giờ này đương nhiên không phải là bằng hữu rồi!

Thình âm vừa dứt, cả ba đã múa kiếm đồng loạt tấn công. Cả ba dạ hành khách này võ công không phải tầm thường. Chiêu thức tinh kỳ, xem ra tương tự như kiếm pháp của Võ Đang, trường kiếm tạo thành muôn vàn kiếm hoa vây kín Mộ Dung Hàm Nhưng Mộ Dung Hàm tiếng là lãnh đạo võ lâm Bắc ngũ tinh nào chỉ có hư danh.

Chỉ thấy đơn chưởng của lão sấn vào vùng kiếm ảnh, vận công vào chỉ búng vào hai thanh kiếm bên tả và bên hữu. Chỉ nghe hai tiếng "keng! keng" thanh tao ngân lên, hai thanh kiếm đã bị gạt ra xa. Đồng thời thân hình lão xoay như một cơn lốc lướt đến sau lưng người đứng giữa.

Hai dạ hành khách hai bên bỗng thấy hồ khẩu nóng ran, trường kiếm suýt nữa vượt khỏi tay văng đi. Lại thấy lão lướt ra sau lưng người đứng giữa, vội vàng đổi thế công vào hai bên để giải cứu nhưng đã trễ.

Trích tinh thủ ra tay như điện, dạ hành nhân đã lãnh trọn một chưởng, chỉ nghe "Bình" một tiếng, thân hình gã bị chấn văng ra hơn trượng, mồm hộc máu tươi, có lẽ đã tử vong rồi.

Ngay lúc đó thì kiếm của hai người còn lại cũng song song thích tới, Mộ Dung Hàm khẽ xoay người vừa tránh được hai kiếm công tới lại vừa áp sát người bên phải, hữu trảo nhanh như chớp chớp trúng mạch môn của đối phương cười lạnh ngắt:

- Nằm xuống!

Dạ hành khách thấy toàn thân vô lực không tự chủ được ngã lăn ra đất Tên còn lại biết gặp cường địch định tìm đường tháo lui, nhưng thân hình vừa cất lên đã nghe tiếng cười lạnh sau lưng:

- Chạy đâu cho thoát!

Tiếp theo là "Kiên tĩnh" huyết nghe tê tái té nhào trở xuống.

Mộ Dung Hàm đến bên một dạ hành khách. "Xoạt" một tiếng, giạt phăng mảnh khăn che mặt. Thấy đối phương là một thanh niên tuổi độ đôi mươi, chưa

kịp quát hỏi đã nhận ra trên vạt áo trước ở bên trái thêu một con kỳ lân, lập tức trầm giọng quát:

- Hừ! Phàm Phi! Thì ra các ngươi là thủ hạ của Phàm Phi.

Lão quay sang mấy tên võ sĩ nghe động chạy đến, quát:

- Trói lại cho ta!

Không chờ tên võ sĩ vâng dạ, khễ điểm chân trên mặt đất, thân hình lão đã như một con ung khổng lồ vọt đi.

Thì ra trong lúc đó từ tiền viện đã có tiếng sát phạt vọng tới, xem ra đã có không ít người đột nhập sơn trang.

Mấy tên võ sĩ chờ trang chủ đi xong, lập tức dùng dây thừng trói chặt thanh niên khiêng vào thạch lao.

Lúc này Triển Bạch đang diễn luyện võ công trong Thiên Phật quyền đến cảnh giới vong ngã, chỉ còn cảm thấy một luồng chân khí đang di chuyển thông suốt trong kinh mạch. Bỗng có tiếng xích sắt khua leng keng, tiếp theo là “Bịch!” một tiếng. Một người bị ném từ ngoài cửa vào. Triển Bạch mở bừng mắt nhìn ra. Chàng bỗng thấy cảnh vật trước mắt rõ ràng như ban ngày, chàng mừng rỡ suýt chút nữa kêu lên thành tiếng.

Thì ra trong lúc đang vận công chống lại âm Ma Đoạt hồn tiêu pháp của Chương Sĩ Bằng, bỗng chàng bị Mộ Dung Hồng đến quấy nhiễu suýt chút nữa là đã bị tẩu hỏa nhập ma. May mà hành động của hai người chọc giận Lăng Phong công tử, một chương của Lăng Phong công tử đánh trúng ngực chàng không những không làm chàng bị thương mà kinh lực còn trấn áp nội lực trong người chàng đi trở lại quỹ đạo, đồng thời xung lực đó còn kích thông luôn hai mạch Nhâm, Đốc.

Nên biết người luyện võ công khó khăn nhất là phải đả thông được nhâm đốc nhị mạch, nếu không thì nội công không thể luyện tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh được.

Qua biết bao nhiêu khuất phục, cuối cùng Triển Bạch gặp họa nhưng lại được phúc, nhâm đốc nhị mạch được đả thông. Chính vì vậy mà nội công chàng tiến bộ nhanh như vậy, chỉ cần gia công luyện tập, nội công chàng còn tiến xa hơn nữa.

Lại nói Triển Bạch nhìn thấy người vừa bị ném vào đó là một thiếu niên thư sinh, gương mặt cực kỳ tuấn tú môi đỏ như thoa son, da trắng như bạch ngọc, mình mặc dạ hành y màu đen bó sát người, tay chân bị trói chặt đang nằm co quắp dưới đất.

Triển Bạch nhìn thấy thiếu niên lòng bỗng phát sinh một mối hảo cảm khó giải thích, bất giác chàng nhìn thiếu niên nở một nụ cười thân thiện.

Nào ngờ thiếu niên trừng mắt nhìn lên trời không thèm chú ý gì tới chàng.

Lúc đầu chàng có hơi ngạc nhiên. Nhưng sau đó chàng hiểu ra, trời tối đen mà trong lao không có đèn đóm chi hết, chàng nhờ võ công tăng tiến nên có thể nhìn thấy đối phương, còn đối phương chắc là không nhìn thấy chàng.

Triển Bạch khẽ hắng giọng một cái.

- Huynh đài vì có gì mà phải bị giam vào đây?

- Ai đó? Người là ai?

Thiếu niên giật nảy người, đôi mắt mở to kinh hãi nhìn về phía Triển Bạch, rõ ràng hẳn vẫn chưa nhìn thấy chàng.

Triển Bạch diu giọng:

- Tại hạ Triển Bạch, chẳng hay huynh đài có thể cho biết cao danh quý tánh?

Thiếu niên hơi nhú mày một lát, rồi thở dài:

- Đã làm tù nhân của người ta rồi còn xưng danh báo tánh làm gì nữa. Bằng hữu, nói thật cho người biết, ta và người thân hiểm long đàm hổ huyết, chỉ còn chờ chết thôi.

Dứt lời lại thở dài đánh sượt một cái coi bộ rất ảo não.

Triển Bạch cười nhẹ đáp:

- Sinh tử hữu mệnh, đại trượng phu sống không tham chết không sợ. Chỉ sợ phải làm những việc hổ thẹn với lương tâm mà thôi. Đó là chưa kể hiện giờ chúng ta vẫn còn sống, còn sống tất còn cơ hội thoát thân. Giả như chúng ta có thể chết thì trước khi chết còn được kết giao thêm một bằng hữu, há chẳng phải là điều an ủi lớn sao?

Thiếu niên nghe lời Triển Bạch hàm chứa một hào khí ngất trời, nổi u oán trong lòng cũng giảm đi ít nhiều, cao giọng nói:

- Đa tạ chỉ giáo. Tại hạ Phàm Tố...

Triển Bạch tươi cười:

- Thì ra là Phàm Tố huynh! Để tại hạ cởi trói cho Phàm huynh.

Triển Bạch đến gần cởi trói cho Phàm Tố, nào ngờ tay Triển Bạch vừa chạm vào người Phàm Tố, gã bỗng đỏ mặt, rồi bất giác hai khước mắt tràn lệ.

Triển Bạch không hiểu vì sao Phàm Tố lại rơi lệ, chỉ dịu giọng an ủi:

- Phàm huynh! Một chút ngược đãi như vậy có đáng gì đâu. Ngay cả Khổng thánh nhân còn mắc nạn Trần Thái nữa là.

Dứt lời chàng kể sơ lược về những khổ sở của chàng cho Phàm Tố nghe. Phàm Tố nghe xong trong lòng bỗng cảm thấy nảy sinh hảo cảm với người bạn tù không quen này.

Triển Bạch cười trối cho Phàm Tố xong thấy đối phương vẫn nằm yên bất động, biết gã đã bị điểm huyết, chàng định dùng phép thôi cung đả huyết, nhưng Phàm Tố một mực cự tuyệt không cho chàng động thủ. Triển Bạch nhìn Phàm Tố mặt đỏ tía tai không biết tại sao đối phương lại có thái độ kỳ quặc như vậy. Nhưng chàng là người đôn hậu, không muốn làm cho đối phương khó xử thêm đành dùng Lăng không phát huyết thủ pháp mà chàng đã học được trong Thiên Phật quyển ra dùng thử giải huyết cho Phàm Tố. Nên biết Lăng không phát huyết thủ pháp là tuyệt nghệ của Phật môn, đừng nói người trong giang hồ biết dùng thủ pháp này, đến cả học được cũng không có đủ công lực để sử dụng.

Vậy mà Triển Bạch không những biết dùng mà còn dùng được. Phàm Tố kinh hãi thầm không ngờ kẻ bị cầm tù trong nhà lao của Mộ Dung sơn lại là một cao thủ võ lâm mình mang tuyệt học đến như vậy.

Ngay lúc đó thì bên ngoài lửa cháy rợp trời, tiếng người hò hét, tiếng binh khí chạm nhau loạn xạ vang lên...